XXIV. évf. 5. szám 2012. szeptember-október

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Medjugorje:

Mirjana tanúságtétele

Ljubó atya:

Az imádság létszükséglet

Egy szegény ember jövendölése az utolsó időkről...

„A mai világban annyi ítélkezés van, és olyan kevés szeretet! A Szűzanya azt akarja, hogy minket a szeretetről ismerjenek meg. (...) A Szűzanya azt mondta, hogy ne ítéljétek meg a papokat, mert őket az én Fiam választotta ki. Csak Neki van joga ítéletet mondani, nem nektek!"

(Mirjana)

Lépjünk be a hit kapuján...

Október 11-én a Szentatya megnyitja a **HIT ÉVÉT.** Miért fontos a hitnek egy külön évet szentelni? Talán nem hisznek a keresztények? Vagy rosszul hisznek? Vagy nem élnek a hit szerint? Sokféle kérdést fel lehet tenni, de az biztos, hogyha a Szentlélek a katolikus egyház legfőbb kormányzóját erre indította, akkor ennek oka van. Az emberek más és más szemmel nézik a hitet. Van, aki a hitet úgy tekinti, mint egy világnézetet. Hiszi, hogy az univerzum fölött létezik egy isteni hatalom, amely kezében tartja az eseményeket. – Mások úgy tekintik a hitet, mint egy vallásgyakorlatot. Esténként egy rövid ima, vasárnap elmenni a templomba és kész. Szent Ferenc rájött, hogy ennél sokkal többről van szó. Mert ha csupán világnézet, ha csupán vallásos gyakorlat, ezzel még nem lehet átformálni a világot. Ezért kutatni kezdte az Evangéliumot, hogy megtalálja benne az igazi hitet. Jézus olyan hitről beszélt, amivel ki lehet szakítani az eperfát a földből és a tengerbe küldeni. Olyan hitet hirdetett, amivel le lehet győzni a világot. Miért van az, hogy az egyik ember hite olyan, mint a tűz, amely éget, a másik emberé pedig olyan, mint a nádszál, jobbra-balra ingadozik, az erősebb vihartól pedig megroppan? Ennek titka **a Szentlélekben való odaadás**. Az apostolok fölismerték, hogy a Jézusban működő hit nemcsak világnézet, nemcsak vallásgyakorlat, hanem élet az Atyával a Szentlélekben. Látták, hogy ez az élet kiárad: a vakok látnak, a süketek hallanak, a leprások megtisztulnak. Ez valami egészen más, mint amit eddig tapasztaltak a farizeusoknál és az írástudóknál! Az ő szavaiknál nem történt semmi. Jézus szavainál új élet született.

1. A hit hiánya romlást okoz. — Az ószövetségi próféták rámutattak arra, hogy ahol a hit elgyengül, ott megindul a romlás. Habakuk próféta fájdalmasan felkiált: *„Meddig tart még a rablás? Meddig üldözi még a gonosz az igaz embereket?"* (Hab 1,2-3) Az elmúlt évszázadban divat lett az európai országokban az egyházat támadni és a hitetlenséggel dicsekedni. Isten tagadása olyan nagyképű módon lépett fel, mintha ez lenne a világ újjászületésének alapja. Mi lett ebből az újjászületésből? Pontosan az, amit a próféta mondott annak idején: romlás, tönkrement házasságok, növekvő bűnözés, az alkohol és drog terjedése, a gazdasági élet katasztrofális helyzete. – Lassan azonban egyre többen vannak azok, akik felismerik: hit nélkül nincs jövője a népnek, hit nélkül nincs boldog emberi élet, hit nélkül nem lehet az országot felépíteni. Ezért olyan fontos, hogy minden keresztény mélyítse el a hitét ebben az évben.

2. A hitet növelni kell. — A világ állapota csüggedésre indít. Sokan már nem hisznek a jó győzelmében. Talán ilyen volt a helyzet kétezer évvel ezelőtt is. Pál apostol ezért bátorítja szeretett tanítványát: *„Isten nem a csüggedés lelkét adta nekünk, hanem az erő Lelkét... ezért őrizd meg a rád bízott kincset."* (2Tim 1,6-8) Pál szavaiban ott rejtőzik a meggyőződés, hogy a megoldás a Szentlélekben van. Isten Lelke, aki a teremtésben is közreműködött, a mi lelkünket, sőt a mai világot is újjá tudja teremteni. Ha kérjük, akkor a Szentlélek megerősíti hitünket. Ha megnyitjuk szívünket előtte, betölti világosságával és erejével. Ahogy az apostolok a Szentlélek erejével győzelmet arattak az omladozó római birodalom fölött – ugyanúgy az egyház ma is győzni fog a Szentlélek erejében az összeomlás előtt álló világ fölött.

3. A hit szolgálatra hív. — Amikor Jézus a hit növekedéséről beszélt (Lk 17,5-10), az eperfa után a szolgálatra tért át. A ház ura várja, hogy szolgája vacsorát hozzon neki. – A hit növekedése nem abból fakad, hogy ismereteket szerzünk (bár az is fontos), hanem hogy szeretet-szolgálatot végzünk. **A szolgáló – szeretet – által testesül meg bennünk a hit**. A puszta ismerettel még nem lehet elnyerni az üdvösséget. De ha hitünk állandóan megnyilvánul a cselekvő szeretetben, az már az üdvösség felé vezet.

Katona István
főszerkesztő

Mária, a hit példaképe

II/1. rész

1. A hit példaképe

A Szűzanyáról, mint a hit példaképéről szeretnék írni. A Szűzanya tisztelete és a szentek tisztelete hozzátartozik katolikus hitünkhöz.

Mária hite különlegesen megnyilvánult az angyali üdvözlet történetében. Hét helyen foglalkozik az újszövetségi szentírás a Szűzanyával, a legelső és a legmélyebb megtapasztalása a hitnek és Mária lelkületének az angyali üdvözlet alkalmával történt. Szerettük volna, ha részletesen leírta volna a szent író ezt a találkozást, de meg kell elégednünk annyival amennyit leírt. Nem tudjuk pontosan, hogy a Szűzanya imádkozott-e abban a szent pillanatban, vagy éppen a rántást keverte, de az biztos, hogy egy szent helyzet jött létre, amikor az angyal belépett hozzá egy fényjelenség kíséretében és megszólította Máriát. Nem úgy jelent meg az angyal, mint Isten Ádám és Éva esetében, hogy napszálltakor leszállt egy jelenlét és akkor abból a jelenlétből titokzatos szavak hallatszottak és felelősségre vonták Évát, hogy miért szakított a tiltott fa gyümölcséből.

Itt Isten emberré akart lenni és Máriát választotta ki, hogy az ő szent fiát az ő testén keresztül küldje el a világba. Ez egy különleges leereszkedése volt Istennek és egy különleges irgalom és jóság, ami soha máskor nem fordult elő a világtörténelemben. Mária volt az a személy, az a valaki, akit Isten kiválasztott és akinek az isteni üzenet szólt.

Gábor főangyal a hét főangyal közül az egyik. A Szentírás írja, hogy ő az, aki Isten trónja előtt áll. Ez is egy képletes kifejezés, de talán úgy lehetne fogalmazni, hogy Isten közvetlen munkatársa. Az első csoportban van a főangyalok között, akik végrehajtják Isten akaratát a világgal kapcsolatban.

2. Az angyalok előkészítő munkája

Az angyal így szólt: ***„Üdvözlégy, kegyelemmel teljes, az Úr veled van**, áldottabb vagy te minden asszonynál."* Máriát úgy állítja elénk a szöveg, mint akit az Atya már a világ teremtése előtt kiválasztott. A mennyország már hosszú évszázadok óta kivette részét az előkészítő munkából, hogy Mária őseit megformálja erre a nagy eseményre. Nem volt mindegy, hogy a legnagyobbat, a legkedvesebbet kinek a testén keresztül küldje el az Úr erre a világra. Ezért az angyalok sok-sok munkával (emberileg szólva) közreműködtek abban, hogy Mária legyen a kiválasztott. Amikor az Úr kimondta, hogy názáreti Mária legyen az ő szent fiának az édesanyja, akkor az angyalok bizonyára nagy tisztelettel szájról-szájra adták az egész mennyországban a hírt, hogy megvan az a személy, megvan az a valaki, akin keresztül beléphet (megtestesülhet) majd Isten fia ebbe a földi világba.

3. Éva és Mária összehasonlítása

„Áldottabb vagy te minden asszonynál." Éva által ugyanis ránk tört a bűn. Ő olyat hozott, ami átokká vált az ember számára, vagyis a bűn rajta keresztül terjedt el az egész emberiségre. Éva bezárta azt a kaput, amit Isten a teremtéskor megnyitott.

Mária által a kegyelem, az új élet, az eljövendő mennyország származott az emberre, Mária az ő igenjével kinyitotta a mennyország ajtaját, rajta keresztül eljöhetett a megváltó, aki bevezet majd minket a mennyei dicsőségbe.

Éva az engedetlensége miatt elveszítette hivatását, nemleges válasza bezárta a mennyország ajtaját. Mi lett volna, ha a második asszony is nemet mond – tehetjük föl a kérdést. Mi lett volna az emberiség sorsa, ha Mária nemet mond? Akkor az emberiség sorsa véglegesen megpecsételődött volna, és az egész emberiség újra a kárhozat felé haladt volna a gonosz útján.

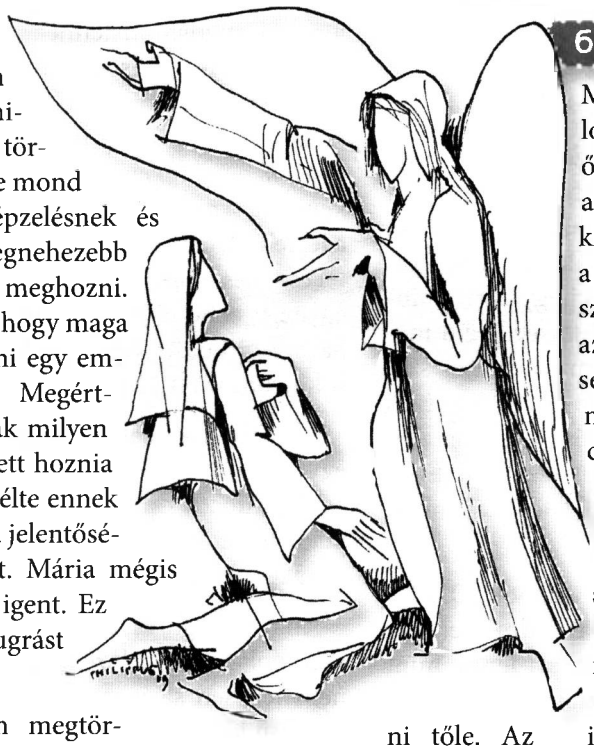
Az üzenet csak úgy érhetett célt, ha a meghívott Igent mond erre. Nem Isten parancsának kellett volna csupán engedelmeskedni, mint Éva esetében, hanem itt Isten egészen rendkívülit kívánt Máriától. Hiszen olyan ez a rendkívüli valóság, hogy Máriának személyesen kellett a saját testét kölcsönadnia, hogy saját testén keresztül eljöhessen Isten fia erre a világra. Ez minden útnál felfoghatatlanabb út és érthetetlenebb. Emberi értelem nem foghatja fel azt, ami a világmindenségben még soha nem történt meg. Ezért volt nagy dolog, hogy Mária ezt hittel tudta fogadni.

Évának csupán annyit kellett tudnia vagy annyit kellett elfogadnia, hogy Isten parancsai jók és Isten szeretetből adott minden parancsot. Ez sokkal könnyebb volt, mint Mária esete, Máriának viszont azt kellett elfogadnia, hogy a nemzésnek és a szülésnek

a teremtésben megszabott rendjét Isten érvényteleníti és az ő testén keresztül lép be ebbe a világba.

4. A hit Isten tekintélyének való engedelmesség

Senkinek nem kellett annyira az értelem ellenére hinnie, mint Máriának, mégis képes volt kimondani az igent. Akkor könnyen tudunk hinni, amikor azt olvassuk a Bibliában, hogy Isten a prófétája által meggyógyította a betegeket, vagy különleges esemény történt, vagy elhisszük, hogy átkelt a választott nép a Vörös tengeren, megszabadult az egyiptomi fogságból – ezek olyan hitbeli történések, amelyeket a Szentírás elénk tár és ezt könnyű elfogadni.

De amikor olyan dologról van szó, amilyen még soha nem történt meg, és ami ellene mond minden emberi elképzelésnek és érthetőségnek, itt a legnehezebb dolog a hit döntését meghozni. Mert itt arról van szó, hogy maga Isten akar ember lenni egy ember testén keresztül. Megérthetjük, hogy Máriának milyen hatalmas döntést kellett hoznia egy pillanat alatt és átélte ennek a nagy meghívásnak a jelentőségét és követelményeit. Mária mégis ki tudta mondani az igent. Ez valóban egy sötétbe ugrást jelentett.

Az Ószövetségben megtörtént, hogy Sárának azt üzente az Úr egy angyalon keresztül, hogy fia születik, bár már időskorú. Amint ismerjük a Szentírásból, Sára nevetett, hogy neki, a 60 éves asszonynak majd gyermeke fog születni. Bizonytalan és kételkedő volt a hír hallatára.

5. A hit bátorsága

Máriánál azonban egy sokkal nagyobb képtelenségről volt szó, vagyis hogy a világot teremtő Isten szent fia el fog jönni egy asszony testén keresztül. Ez nagy **bátorságot** is követelt Máriától. Mégpedig azért, mert senkivel sem beszélhetett erről. Nem mehetett el a helyi „plébánoshoz", hogy mit is kell most csinálni, mit kell tenni.

Nem kérdezhette meg az édesanyját sem, hogy „anyuka mit tennél most az én helyemben", hanem csak a Szentlélektől kérhetett tanácsot. Csak az Úrra bízhatta magát, senki emberi tanácsadó nem lehetett a segítségére, ezt ő nagyon jól tudta és mégis belement ebbe az elfogadásba. Valójában egy tökéletes odaadás van e mögött a hit mögött. Teljesen rábízta magát a mennyei Atyára, teljesen rábízta magát Isten vezetésére minden emberi támaszték nélkül.

Évának nem került volna sokba, hogy beleegyezzen Isten akaratába, hogy nem szabad ennie a tiltott fa gyümölcséből. Csupán le kellett volna mondania a tiltott fa gyümölcsének a kívánásáról, vagy pedig arról, hogy ő olyan legyen, mint az Isten. Egy egyszerű döntéssel kikerülhette volna a kísértést.

6. A hit, mint keresztút

Mária beleegyezése viszont egy valóságos **keresztutat** jelentett. Mert ő nagyon jól tudta – hiszen ismerte a Szentírást –, hogy mit jelent ez a kiválasztás. Nagyon jól tudta, hogy a fájdalmak férfiját kell neki megszülnie, akinek a keresztútjával ő is azonosulni fog. Teljes sorsközösséget kell vállalnia a fiával, akinek még nem tudja világosan a sorsát, de azt tudta, hogy mi lesz a jövő. Mária vállalta ezt a keresztutat, vállalta azt, hogy a fájdalmak férfiját világra hozza. Ugyanakkor a saját személyes sorsának a következményeit is tudta. József szeretetét valószínű elveszíti – az is megtörténhet, hogy el fog válni tőle. Az is lehet, hogy mint házasságtörőt megbélyegzik és megkövezik. Ennek a lehetősége is előtte állt.

Érezzük azt, hogy mennyire Istenre utaltan kell neki járnia, mert bármikor ott lehet az elveszésnek a lehetősége, bármelyik életszakasznál vagy bármelyik lépésnél úgy is alakulhatott volna, hogy őt megkövezik és meg kell halnia. Mindezekre az összes problémákra és következményére azt mondta Mária, hogy legyen nekem a te szavaid szerint: ***„Az Úr szolgáló lánya vagyok, legyen nekem a te igéd szerint."***

Elképzelhető, hogy az egész mennyország visszhangzott ettől az igent-mondástól!

Minden angyal tudta Istennek a tervét, hogy ezen az igent mondáson múlik az, hogy az emberiség megváltott legyen és eljöjjön Jézus Krisztuson keresztül Isten országa.

Máriának minden kívánságát, teljes akaratát át kellett, hogy járja az Isten akarata és az Isten szeretete. Minden kívánságát meg kellett tagadnia, ami egyéni lehetett volna. Teljesen kiszolgáltatta magát a Mennyei Atyának. Mindhalálig elszántság kellett ehhez a lépéshez és nagy bátorság. Eltemette az emberek megbecsülését, az élethez fűződő elképzeléseit, házassági boldogságát, kész volt elveszíteni otthonát, biztonságát és ezen az úton minden nap meghalt önmagának és az evilági boldogságnak. Ez a teljes alázat és teljes odaadás nyilvánult meg ebben a hitbeli döntésben. Ezért volt csodálatos ez az igent mondás.

Ugyanakkor ez az igent mondás magába foglalja az ő testét, lelkét szellemét, egész valóját.

7. A hit, mint önátadás

Vannak hősök, akik életük egy szakaszában nagy hőstettet hajtanak végre, de valójában azok az igazán nagy hősök, akik egyszerre odaadnak mindent. Nemcsak az a szép, hogy egy-egy áldozatot hoz valaki – az is szép –, de amikor valaki egyszerre mindent föláldoz, ez a legnagyobb hősiesség. Nem maradt Mária szívében hely egyetlen más kívánság számára sem, csak az, hogy jó édesanyja legyen Jézus Krisztusnak, Isten fiának és szolgálja őt egészen élete utolsó pillanatáig. *„Legyen nekem a te szavaid szerint"* – vagyis kész volt arra, hogy feláldozza emberi vágyait és elképzeléseit.

Éva nem akarta föladni a saját akaratát. Ő a kígyó kísértésére magához akarta ragadni életének irányítását. A saját erejéből olyan akart lenni, mint az Isten – mint ahogy írja a Szentírás –, hallgatott a kísértésre.

Mária ezzel ellentétben teljesen átadta magát az Úrnak.

Mi emberek általában féltjük magunkat az áldozattól, féltjük magunkat kiszolgáltatni Isten akaratának, titokban azt gondoljuk, hátha Isten visszaél az odaadásunkkal és olyan kéréseket fog felénk küldeni, hogy „menj el holnap a misszióba, vagy vállalj egy nehéz feladatot." Megrettenünk attól, hogy vajon meg tudunk-e felelni majd Isten elvárásának. Mindig csak részben akarjuk odaadni magunkat, a tökéletes kiszolgáltatottság útját nem merjük fölvállalni.

Mária csak egyet kérdezett: *„Hogyan válik ez valóra, amikor férfit nem ismerek?"*

Nekünk százféle fölvetésünk lett volna, százféle ötletünk lett volna, úgy hogy szegény Gábor angyal egész nap felelgethetett volna a különféle kérdésekre. De Mária csak annyit kérdezett, hogy mi módon lesz? Azt is elvárhatta volna, hogy ne az ő testén keresztül – hogy ne legyen számára ilyen kellemetlen helyzet, hogy József mit szól hozzá.

Azt is kérhette volna Istentől, hogy csak teremjen ott egy kisfiú, Istennek a kisfia és akkor ő majd fölneveli. Hiszen Isten mindenható. De ezt az ötletet sem nyilvánította ki Gábor angyal felé, nem adott neki javaslatot, hogy talán ez kellene, vagy az kellene, hanem tökéletes alázattal felelte: *„Legyen nekem a te szavaid szerint."* Elfogadta a legnehezebbet, a leglehetetlenebbet, a legérthetetlenebbet, teljes hittel és teljes odaadással. Átadta magát Istennek, beleegyezett ebbe hivatásba, ami esetleg becsületébe is, házassági boldogságába is kerülhetett. Tudta, hogy sok nyomorúság vár rá.

A tanítványokat Jézus maga hívta meg és velük együtt járt három éven keresztül. Bármikor kérdéssel fordulhattak hozzá: „Uram, mond mit jelent ez a példabeszéd? Uram, ez hogy van? Hogy történt ez a csoda?" Tehát a követés könnyebb volt.

Mária meghívása viszont egyedülálló volt. Mária nem volt olyan helyzetben, mint az apostolok, hanem teljesen saját magára, az ő odaadására épült. Hogyan jutott Mária ilyen habozás mentes igenhez, ilyen hithez ebben az órában?

Ha Évát nézzük, akkor világos: nem bízott egészen Istenben és inkább hitt a kígyónak, hogy Isten korlátozni akarja a szabadságát. Bizalmatlan volt Éva, ez vitte bűnbe.

(Mária Basilea alapján *Katona István)*

— FOLYTATJUK! —

»Mária az a nagyszerű és kiváló Csillag, amely a magasba emelkedett életünk nagy és hatalmas tengere fölött, hogy ott ragyogjon erényekkel és világoskodjék jó példával.«

Szent Bernát

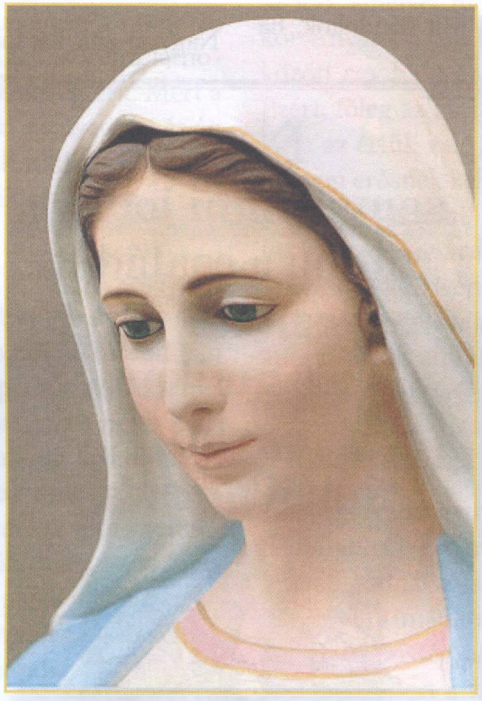
MEDJUGORJE

II/1. rész

MIRJANA TANÚSÁGTÉTELE

1. Bizalom

A Szűzanya mindig azt mondja: *„Ne a titkokról beszéljetek”* – ti. a „tíz titokról”, amelyeket rájuk bízott –, hanem imádkozzatok! Mert mindaz, aki anyaként tekint rám, Istenre pedig atyaként, az nem fél semmitől.” Ő azt mondja, hogy csak azok félnek, akik nem ismerték még meg Isten szeretetét.

Mi, emberek, mindig a jövőről beszélünk: mi, hogyan lesz… Én viszont mindig ugyanazt mondom: ki az közülünk, például, akik most itt jelen vagyunk, ki mondhatja biztosan, hogy holnap még élni fog? Ez az, amire a Szűzanya tanít: legyünk készek bármelyik pillanatban Isten színe előtt megjelenni. Mert ő azt mondta: *„Gyermekeim, azt, amit Fatimában elkezdtem, Medjugorjében fogom befejezni: az én Szívem győzedelmeskedni fog.”*

Tehát, ha Édesanyánk szíve győzedelmeskedni fog, mitől félhetnénk?

2. Hit egyenlő szeretet

Mária nem mondja azt (a nem-hívő emberekre), hogy „hitetlen”. Mert amikor te azt mondod, hogy „hitetlen”, akkor te megítéled őt. Szűzanya nem teszi ezt, ő soha senkit nem ítél meg. Ő azt mondja: *„Azok, akik még nem ismerték meg Isten szeretetét.”* Mária a mi segítségünket kéri.

Amikor ő azt mondja, hogy „a mi”, akkor nemcsak ránk, a látnokokra gondol, hanem minden gyermekére, aki őt anyaként szereti. Mert azt mondja, hogy mi megváltoztathatjuk a nem hívőket, de csak az imán és a saját példaadáson keresztül.

Ő azt szeretné, hogy napi imáinkban elsősorban értük imádkozzunk, azért mert azt mondja, hogy az a sok rossz dolog, ami a világban történik, főleg manapság, ahogy láthatjuk: háborúk, válások, öngyilkosságok, kábítószerek, abortusz… tőlük, a hitetlenektől származnak.

Ő azt mondja: *„Gyermekeim, amikor ti értük imádkoztok, akkor ti magatokért és saját jövőtökért imádkoztok.”* Ő saját példaadásunkat is kéri. Nem azt akarja, hogy összevissza járkáljunk és prédikáljunk, hanem azt, hogy saját életünkön keresztül beszéljünk azért, hogy a nem hívők bennünk tudják meglátni az Istent, megtapasztalni szeretetét. Én arra kérlek benneteket, hogy ezt a dolgot vegyétek nagyon komolyan.

Ha egyszer is láthatnátok a Szűzanya szemében azokat a könnyeket, amelyek a nem hívőkért vannak, biztos vagyok benne, hogy teljes szívetekből imádkoznátok!

Mária azt mondja, hogy ez az idő, amelyben élünk, olyan idő, amelyben döntéseket kell hoznunk, és hogy rajtunk, akik azt mondjuk, hogy Isten gyermekei vagyunk, nagy felelősség van.

Amikor Szűz Mária imákat kér értük, ő azt akarja, hogy próbáljuk meg, hogy hozzá hasonlóan tegyünk. Azaz elsősorban próbáljuk meg szeretni őket, saját testvéreinknek tekintsük őket, akik nem voltak olyan szerencsések, mint mi, hogy megismerjék Isten szeretetét. Amikor így tudsz érezni szívedben, akkor tudsz értük imádkozni. Soha nem ítélkezni, soha nem kritizálni, soha nem erőltetni, egyszerűen csak szeretni őket, imádkozni értük és törekedjünk jó példát mutatni.

Saját példánk nagyon fontos! Mert mindenkinek van egy „hitetlenje”: saját családján belül, vagy a szomszédban, vagy a munkahelyen. Azt a nem hívőt Isten helyezte az utunkba.

Nekünk pedig meg kell kérdeznünk magunktól, hogy vajon ő látja-e bennünk Istent és az Ő szeretetét? Mert mi fogunk felelni ezért.

3. Templomi viselkedés

Az utóbbi időben én mindig elmondok egy velem megtörtént esetet. Láttátok, hogy a medjugorjei templomunk mindig tele van. Az egyik este, amikor misére jöttem, láttam egy kis helyet az egyik padban és le akartam ülni. Körülöttem olasz zarándokok voltak. Amikor leültem, mindenki elkezdett kiabálni: „Kelj fel, ez a mi padunk, mi jöttünk előbb, hogy engeded ezt meg magadnak?" Mindenki egyszerre kiabált. Én hallgattam és felálltam. Majd jött egy a csoporthoz tartozó hölgy, aki felismert engem, és elmondta nekik, hogy én az egyik látnok vagyok. Ekkor ők az egész padot felkínálták nekem.

Miért mondom ezt el nektek? Mit gondoltok, ha én egy hitetlen lettem volna, akit a Szűzanya meghívott volna Medjugorjébe, és én életemben először léptem volna be egy katolikus templomba, ahol azok vannak bent, akik azt mondják magukról, hogy ismerik Istennek a szeretetét, de ilyen módon fogadnak, mit gondoltok? Fogok én még, hitetlenként, bármikor is belépni egy katolikus templomba? És ki lesz ezért felelős? Éppen ezt akarja a Szűzanya is mondani: hogy igen nagy felelősség van rajtunk, egyenként. Mert bennünk nézik, keresik azt, amiről beszélünk. Mindegyikünk képes megtanulni szépen beszélni, de azt és úgy élni, ahogy Isten és a mi Anyánk tanít minket – ez az, ami Ő szeretne kérni tőlünk: miközben megéljük Istennel való kapcsolatunkat, tudjuk másokkal megéreztetni mennyire jó Istennek a szeretete.

4. A szentmise

A medjugorjei jelenésekben a Szűzanya mindegyik látnokra rábízott egy küldetést, egy feladatot. Az én küldetésem imádkozni a nem hívőkért. Vicka, Jakov a betegekért imádkoznak, Iván a fiatalokért és a papokért, Marija a tisztítótűzben szenvedő lelkekért és Ivanka a családokért. A legfontosabb üzenet, amelyet a Szűzanya sokszor ismétel, az a szentmise. De nem csak a vasárnapi szentmise! Amikor mi gyermekek voltunk, még a legelején, az egyik jelenéskor ő azt mondta, hogy ha választani kellene közöttem, hogy legyen-e látomásotok és a szentmise között, akkor nektek mindig a szentmisét kell választanotok! Mert a szentmise alatt az én Fiam van veletek. Az elmúlt években, amióta vannak jelenések, a Szűzanya soha nem mondta azt, hogy imádkozzatok, és én nektek adni fogok, hanem azt, hogy imádkozzatok, hogy én megkérhessem Szent Fiamat értetek. Mindig Jézus van az első helyen. Én például észrevettem itt, Medjugorjében, hogy amikor gyógyulások voltak, fizikai gyógyulások, ezek sokkal nagyobb számban történtek a szentmise alatt, mintsem a jelenések hegyén. Mert a szentmise alatt a mi Istenünk van velünk. Egy nagyon nagy ajándéka Istennek, hogy **minden szentmise alatt Jézus közöttünk van**!

5. Isten nem személyválogató

Nagyon sok zarándok gondolja úgy, hogy mi, látnokok kivételes személyek vagyunk, hogy elég nekünk elmondani dolgaikat, mert minket ő jobban meghallgat, mint másokat. Tévedés így gondolkodni! Mert a Szűzanya számára éppúgy, mint egy anya számára, nincsenek kivételes gyermekek. Számára mi mindnyájan a gyermekei vagyunk, és ő különböző dolgokra választ ki minket. Minket, hatunkat arra választott ki, hogy átadja üzeneteit. De titeket, mindnyájatokat is kiválasztott valamire. Így nincsenek közöttünk kivételezettek.

A jelenések kezdetekor ezt rögtön megtanultam. Hallottátok tőlem, hogy az elején meséltem nagymamámról, nagybátyaimról. Ez azért van, mert én vagyok az egyetlen (a látnokok között), aki nem Medjugorjében születtem és nőttem fel. A szüleim idevalósiak. De amikor megházasodtak, Szarajevóba költöztek, így én ott születtem és nőttem fel. Amikor a jelenések megkezdődtek, és a kommunisták mindent meg szerettek volna semmisíteni, engem Szarajevóba küldtek vissza. Itt mindenki horvát katolikus, a rendőrök is; Szarajevóban ez másként volt: ott muzulmánok és kommunisták voltak. A mi házunkhoz naponta jöttek a rendőrök, hogy mindent megsemmisítsenek és engem magukkal vigyenek. Akkor még csak 15 éves voltam, és senki sem tudott rajtam segíteni. Én azt gondoltam, hogy a Szűzanya fog segíteni, ő fog majd valamit mondani. De semmi ilyesmi nem történt.

Amikor jelenésem volt, nekem ugyanazokat a dolgokat mondta, mint nekik itt, semmit rólam vagy a helyzetemről. Én teljesen egyedül éreztem magamat, magamra hagyottan. Egy kis idő után azonban megértettem: Istennek nincsenek kiváltságosai. Ha van valami kereszted, akkor imádkozz, böjtölj és Ő nem hagy magadra. Amikor ezt megértettem, sokkal nagyobb erővel viseltem el mindent. Sokszor tapasztaltam a jelenések alkalmával a kék keresztnél, hogy jönnek hozzám az emberek megköszönni azt, hogy meggyógyultak vagy kaptak lelki kegyelmet. De én nem imádkoztam ezekért, nem is ismertem őket. Nekik volt nyitott a szívük, ők kérték Anyánk segítségét, és ő volt az, aki közbenjárt Fiánál értük. Ezeket azért mondtam, hogy tudjátok: amikor az Anya segítségére szorultok, nincs szükségetek látnokokra, csupán nyitott szívre van szükségetek. Mert a Szűzanya azt mondja: nyissátok ki a szíveteket és én veletek leszek. Tehát csak rajtunk múlik, mennyire szeretnénk, hogy a mi Anyánk velünk legyen.

6. Papokról

Ha valaki kiváltságos az ő számára, amint ti is észreveszitek, ha figyelitek a minden hónap másodikán kapott üzeneteket, azok a mi papjaink. A Szűzanya soha nem mondja azt, hogy mi az, amit nekik tenniük kell, hanem azt, hogy nekünk mit kell tennünk értük. Szűzanya azt mondja: nekik nincs szükségük a ti ítéleteitekre, kritikáitokra – nekik a ti imáitokra és szeretetetekre van szükségük. Mert Isten fogja őket megítélni, milyenek voltak papként, titeket viszont abban fog megítélni, milyen volt a viselkedésetek a papokkal szemben. Ő azt mondja: *„Ha ti, gyermekeim, elveszítitek a tiszteletet a papokkal szemben, lassanként el fogjátok veszíteni a tiszteletet az egyházzal szemben és utána az Úrral szemben."*

7. Áldás

Ő a jelenések alatt is azt mondja: *„Én anyai áldásomat adom. De a legfontosabb áldás, amelyet ti a földön kapni tudtok, az az áldás, amelyet a papok adnak, mert őáltaluk az én Fiam áld meg benneteket. Ő azt is mondta, hogy ne feledkezzetek meg imádkozni a ti pásztoraitokért, mert nekik az én Fiam által megáldott kezük van. Azért én arra kérlek benneteket, hogy amikor visszatértek saját plébániátokra, mutassátok meg, milyennek kell lennie viselkedéseteknek papjainkkal szemben! Ha a plébánosotok nem úgy viselkedik, ahogy ti gondoljátok, hogy viselkednie kell, ne menjetek körbe, megítélni őt. Fogd a rózsafűzért, és imádkozz érte. Ez a módja segíteni rajta, nem az ítélkezés. Mert ebben a mi világunkban annyi ítélkezés van, és olyan kevés szeretet! A Szűzanya azt akarja, hogy mi a szeretet által legyünk felismerhetőek. Ne vegyük kezünkbe azt, amit csak az Úr tehet meg: csak ő ítélhet meg. Tegnap is a Szűzanya azt mondta, hogy ne ítéljétek meg őket, mert őket az én Fiam választotta ki. Tehát csak Neki van joga ítéletet mondani, nem nekünk! Mi meg leszünk ítélve aszerint, ahogyan viselkedtünk."*

8. Győzelem

Nagyon sajnálom, hogy nem mondhatok többet erről, hiszen a Szűzanya felkészített minket külön ezen évek alatt. De egy dolgot elmondhatok, úgy gondolom, hogy a többit megértitek magatok is. Van az az idő, amelyet most élünk, és lesz az az idő, amikor Anyánk Szíve fog győzedelmeskedni. A két idő között egy híd van. Ezt a hidat a papjaink alkotják. Ezért, főleg az utóbbi időkben hangsúlyozza a Szűzanya az értük való imádságot. Mert annak a hídnak nagyon erősnek kell lennie, hogy mindnyájan át tudjunk rajta menni. A Szűzanya azt mondta: *„Általuk győzedelmeskedem."* Tehát papjaink nélkül nincs Szűzanyánk Szívének győzelme. Mert ők az egyetlenek, akik meg tudják nyitni számunkra a mennyország kapuját, amint ezt Szent Ferenc mondta. Hogy azután mi fog történni velük, az majd a jó Isten dolga.

9. Családról

A Szűzanya szeretné még, ha imádkoznánk családjainkban. Ő azt mondja, hogy nincs semmi, ami jobban tudná a családot egyesíteni, mint az, amikor együtt imádkoznak. Azt mondja, hogy nagyon nagy a felelősség, ami a szülőket illeti gyermekeikkel szemben, mert a szülőknek kell meggyökereztetniük a hitet gyermekeik szívében. Ezt csak akkor tudják megtenni, ha együtt imádkoznak, együtt mennek szentmisére, mert a gyermekek csak azt csinálják, amit otthon látnak. Mi nem beszélhetünk nekik a szentmise fontosságáról, ha nem látják azt, hogy számunkra az első helyen van a szentmise. Nem beszélhetünk nekik az ima fontosságáról, ha nem látják, mi miként imádkozunk. Gyermekeinknek látniuk kell, hogy az anyuka és az apuka számára Isten van az első helyen, és csak utána jön a többi. Mi sokat harcolunk azért, hogy megadjunk mindent gyermekeinknek, minden anyagi javat, hogy egy mienknél szebb jövőt biztosítsunk számukra. De ha mi nekik békét tudunk adni, Jézust, akkor nekik mindenük meglesz, mert békéjük lesz.

Mirjana Dragicevic

(Elhangzott Medjugorjében 2012. július 7-én)

— FOLYTATJUK! —

Az imádság létszükséglet

„Drága gyermekek!

Nagy reménnyel a szívemben hívlak benneteket ma is az imádságra. Ha imádkoztok gyermekeim, velem vagytok, Fiam akaratát keresitek, és aszerint éltek. Legyetek nyitottak, imádságban éljetek és legyen az számotokra minden pillanatban lelketek fűszere és öröme. Veletek vagyok, és Fiam, Jézus előtt közbenjárok mindnyájatokért. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra."

A Szűzanya jelenéseinek harmincegyedik évfordulóján újra imádságra hív bennünket. A jelenések első napjaitól kezdve üzeneteit átszövi az imádságra való hívás. Számos üzenetében imára való hívásával az ima fontosságát és életbevágó szükségességét hangsúlyozza. Szűz Mária velünk van, gyermekeivel, és annak ellenére sem veszíti el a reményt, hogy sokan nem hallják hangját, amely hív, de nem kényszerít, buzdít, de nem vádol. Akkor sem veszíti el a reményt, amikor emberileg úgy tűnik, hogy minden hiábavaló és értelmetlen. Reménykedik, mert Istenre támaszkodik, mert édesanyai szavakkal, Isten szívéből szól hozzánk, amely meg akar menteni bennünket, hogy nekünk ajándékozhassa kegyelmét és szeretetét.

A Szűzanya ezen üzenetének középpontjában is az imádságra való hívás áll. Az ima nem egy mellékes dolog a hívő életében. Imádság nélkül az ember nem lehet hívő, keresztény. Ima nélkül nem „lehetünk a Szűzanyával", nem ismerhetjük fel és nem is kereshetjük Isten akaratát életünkben. **Az imádság létszükséglet**, nem pedig ájtatossági gyakorlat, amelyet el kell végeznünk.

A Katolikus Egyház Katekizmusa idézi **Liguori Szent Alfonz** szavait:

„Aki imádkozik, biztosan megmenekül; aki nem imádkozik, biztosan elkárhozik."

Az egyház ezzel megerősíti azt, hogy, **aki imádkozik, nem veszhet el. Lehetetlen hinni Istenben, ha az ember nem imádkozik. Amennyit imádkozom, annyira hiszek és amennyire hiszek, annyit imádkozom. Az ima és a hit együtt jár.** Ha az ember abbahagyja az imát, akkor a hit elhalványul és végül kialszik.

André Louf ciszterci szerzetes mondja:

„Régen az ember nem kételkedett az imádságban, ám az ima csak egy gyakorlat volt a többi között a számára. Aztán egyszerre minden megváltozott. Már nem tudjuk többé imádkozunk-e, és azt sem, hogy lehetséges-e egyáltalán imádkozni?! Valamikor túlságosan könnyűnek tűnt, ma pedig hihetetlenül nehéznek látszik."

Biztos, hogy az imádság Isteni kegyelem. Isten kezdi el bennünk az imát. Az imádság parancs, amelyet teljesíteni kell, ugyanakkor a lélek mély szükséglete is. Az elmélkedés tudatos Isten felé fordulás, amely felülről jövő ajándék. Igaz, Isten megadhatja imádkozás nélkül is. Ő jóságában azt tesz, amit akar, és ha olykor rosszindulat vesz is körül bennünket, Ő miért jóságos és nagylelkű? Hát nem az a legfontosabb – ahelyett, hogy szomorúak lennénk, mert úgy tűnik, hogy nem kaptuk meg, amit szeretnénk – hogy kérjük azt, Aki többet tud adni nekünk, mint, amit mi kívánhatunk és elképzelhetünk? Ki kell könyörögnünk a Szentlélektől az imádságot, mint kegyelmet és el kell kezdenünk imádkozni.

Tudjuk, milyen nehéz az embereket megérinteni, lelkileg felébreszteni és érdekelté tenni az imára. Az elmúlt harmincegy évben Medjugorjében **a kegyelem csodája történik**. Sok ember lelkileg felébred és megéli az imádság és a megtérés szükségességét. Ez persze nem azt jelenti, hogy mindaz, aki eljön Medjugorjébe, érzi és átéli az imádság szükségességét és lelkileg felébred. Úgy, ahogyan minden személy egy titok, ugyanúgy az imádság is misztérium. És ez a titok mélyen el van rejtve a szívünk mélyén. Az imára való szükségletünk, amelyet a Boldogságos Szűz Mária erőteljesen hangsúlyoz üzeneteiben, szívünk legmélyebb vágya.

Valahol olvastam egy nagyon érdekes mondatot:

„A földi mennyországban Ádám úgy imádkozott, ahogyan lélegzett."

Ádám az első bűn elkövetése előtt tökéleteses egységben élt Istennel, Isten kegyelmével. Ezért az ő lélegzése imádság volt, mely összekötötte őt Istennel. A problémák akkor kezdődtek, amikor a bűnnel ez a fonál elszakadt. Mindennek ellenére azonban megmaradt a szakadatlan vágy és szükséglet arra, hogy összhangban legyünk Istennel.

Az imádság párbeszéd Istennel. Istenben van az imádság forrása. A Szentháromság titka, hogy szüntelen párbeszéd van az Atya, a Fiú és a Szentlélek között. A mi beszélgetéseink általában felszínesek. Vagy fecsegés, vagy tartalom nélküli beszéd. Kicseréljük felszínes gondolatainkat és gyakran a szavaink mögé rejtjük azokat. Istenben nemcsak teljes őszinteség, hanem teljes elfogadás van. Az Atya és a Fiú nemcsak gondolataikat osztják meg egymással, hanem önmagukat is. A szeretet szüntelen dialógusa az Atya és a Fiú között a Szentlélek.

Clairvaux-i Szent Bernát mondja:

„A Szentlélek a szeretet csókja."

Azzal, hogy Isten emberré lett, kinyilatkoztatta számunkra, hogy Ő természeténél fogva dialógus, imádság. Isten a legmélyebb létében maga az ima.

Szűz Mária nem szeretne mást, mint bevezetni bennünket a Szentháromság titkába, Isten életének titkába, hogy élő kapcsolatba lépjünk Istennel az ima által, hogy az az élet legyen bennünk, amelyet Jézus ígért nekünk.

Érdemes önmagunknál kezdeni, nem várva arra, hogy mások kezdjenek el imádkozni, megtérni, megbocsájtani és Isten akarata szerint élni.

Szienai Szent Katalin arra a kérdésre, hogyan kell harcolni a világban lévő rendetlenség ellen, azt mondta:

„A világban lévő rendetlenség én magam vagyok."

Isten imáink által szeretne belépni ebbe a rendetlenségünkbe és a tökéletesség útján szeretne vezetni bennünket. Nem létezik más út azon kívül, amire Szűz Mária hív. **Avilai Szent Teréz** megerősíti a Szűzanya szavait és hívását:

„Csak egyetlen út létezik a tökéletességhez, ez pedig az imádság. Ha valaki mást mond, becsap benneteket."

„Mária, ma Téged választalak édesanyámnak és királynőmnek az egész mennyei kar színe előtt. Átadom és neked szentelem testemet, lelkemet, minden külső és belső javamat, a múlt, a jelen és a jövőbeli jócselekedeteim minden értékét Neked adom. Mindent átadok Neked, Te rendelkezzél velem és minden javammal, kivétel nélkül. Legyen minden a te akaratod szerint, Isten nagyobb dicsőségére most és az örökkévalóságban. Ámen."

(Monforti Grignon Szent Lajos felajánló imája a Szűzanyának)

Mária, a remény édesanyja, könyörögj érettünk!

fra Ljubo Kurtović
(Fordította: Sarnyai Andrea)

A Szűzanya visszahozta a férjemet

TANÚSÁGTÉTEL

Borbás Ferencné, Nóra vagyok. Meg vagyok keresztelve, voltam elsőáldozó, bérmálkoztam is. Először a Szűzanyával kapcsolatos lelki fejlődésemről szeretnék beszélni. Egy gyermekkori élményemmel kezdem.

A nagymamám mélyen Mária-tisztelő volt. Az egyik szobája szinte Mária szentélyként volt berendezve, ami nekem nagyon furcsa volt, mert úgy tűnt, mintha el akarná venni Jézustól a dicsőséget. És én nem akartam, hogy az Úrtól bárki vagy bármi is elvegye a dicsőséget. Nem akartam, hogy bennem is ilyen mély legyen a Szűzanya iránti tisztelet. Tiszteltem ugyan, de megtartottam tőle a három lépés távolságot, valahogy nem tudtam szívből elfogadni őt.

Sokat féltem gyerekkoromban, ami arra sarkallt, hogy már korán megtanuljak imádkozni. Beszélő kapcsolatba léptem az Úrral. Volt egy éjszakám, amikor különösen nagyon féltem. Imádkoztam, ahogy szoktam: „Uram, segíts! Vedd el a félelmemet, segíts, hogy elaludjak! Adj nekem nyugalmas éjszakát! Kérlek, segíts, úgy, ahogy szoktál!" De nem jött álom a szememre, nem segített az Úr. Nem azért, mert nem szeretett engem, hanem – mint ahogy kiderült –, az Édesanyjához akart vezetni. Szinte megharagudtam rá, és dacosan azt mondtam neki: „Jól van, ha nem segítesz, akkor szólok a Szűzanyának." Ő pontosan ezt akarta. Kicsit szégyelltem magam, mert még sohasem fordultam a Szűzanyához. De nem kellett sokáig gondolkodnom ezen, mert hirtelen határozottan úgy éreztem, ott van mellettem a Szűzanya! Úgy éreztem, felemel az ágyból és mintha ringatna, és én egy perc múlva már aludtam is! Ez volt az első lépésem a Szűzanya felé.

Aztán eltelt sok-sok év. Férjhez mentem. Két kislányom született. Nagyon boldog voltam. Egy harmadik kisbabám is megfogant, de őt nyolchetes korában elveszítettem. Nem volt szívhang, ezért kellett elvenni. Nagy fájdalom volt a szívemben, amikor ezt megtudtam, de rögtön az Úrra bíztam magam: „Uram! Nem tudom, miért adod nekem, hogy ez így legyen, de legyen meg a Te akaratod!" Ebben megnyugodtam, de aztán mégis elfogott a lelkiismeret furdalás. Valóban megtettem mindent? Lehet, hogy másik orvoshoz is el kellett volna mennem? Lehet, hogy élt a magzatom, csak nem végeztek alapos vizsgálatot? De végül felismertem, hogy ezt is, mint mindent, valóban az Úrra kell bízni. Felajánlottam a Szűzanyának, hogy legyen ő az édesanyja ennek a kisgyermeknek. Akkor csodálatos élményben volt részem! Átéltem, hogy ő odahozza hozzám, bemutatja nekem, hogy elfogadta őt, és már vele van az égben! Nevet is adtam ennek a kis léleknek. Nekem a mai napig három kisgyermekem van. Nem felejtkezem el róla annak ellenére, hogy csak magzati állapotban volt velem. Az Úr nyolc hetet ajándékozott nekem vele, de hiszem, ha megajándékoz engem az üdvösséggel, a mennyországban ezzel a kisgyermekkel is találkozom majd. Ott lesznek velem mindnyájan!

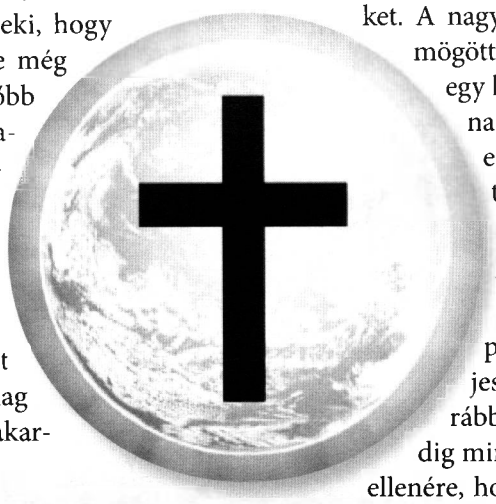
De még ezáltal a szomorú esemény által sem sikerült egészen közel kerülnöm a Szűzanyához. Lépésről lépésre segített ebben az Úr.

Egy alkalommal kijutottunk Medjugorjéba a férjemmel. Nagy előrehaladás volt a Szűzanya megszeretése felé, amikor láttam, mennyi tisztelője van! Felismertem, hogy ő valóban nem akarja elvenni Fiától a dicsőséget. Sőt, növelni akarja azt, szent Fia felé szeretné segíteni az embereket. Miután hazamentünk, felajánlottam a Szűzanyának az egész életemet, a jelenemet, a jövőmet, a gyerekeimet, a férjemet. Miközben imádkoztam, nagy öröm és boldogság árasztott el. Hallottam a szívemben, hogy az Úr azt mondja: „Köszönöm, hogy elfogadtad az Édesanyámat." Egészen halkan, lágy hangon szólalt meg. Rácsodálkoztam szavaira, melyek végképp felismertették velem: ha valaki az Úr Jézus felé vonzódik, akkor Ő elvezeti őt az Édesanyjához, ha viszont valaki a Szűzanya iránt érez nagyobb vonzalmat, akkor a Szűzanya vezeti őt el az ő szent Fiához.

Férjem – mielőtt összeházasodtunk – ateista volt. Több alkalommal a Szentlélek vezette a hittel kapcsolatos beszélgetésünket, mert én magam is csodálkoztam, hogy milyen mélyek ezek a beszélgetések, hogy milyen szépeket mondok Istenről. De ez nem is én voltam, hanem a Szentlélek, aki elkezdte őt a megtérés és a keresztség felé vezetgetni. Ahhoz, hogy összeházasodhassunk és felvehesse a házasság szentségét, szükség volt arra, hogy meg legyen keresztelve, legyen első áldozó és megbérmálkozzon. Éreztem, hogy mindezt szeretné, vágyik rá, ezért házasságkötésünk előtt részesült is ezekben a szentségekben. Ezután a férj így szólt:

Ferenc, a férj: Annyira szerelmes voltam a kedvesembe, hogy azt mondtam: „Miért is ne?"

Nóra: Elindultunk tehát a közös úton. A Szentlélekkeresztséget is együtt éltük meg. De később sajnos kezdett elmaradozni a szentmisékről, a szentgyónásról. Amikor valaki ezekről elmarad, akkor bekövetkezik a mélypont, a szárazság. Tíz éven át hívogattam szentmisére. Vasárnap reggel mindig megkérdeztem: „Van kedved jönni?" Mindig elutasított. Nem vitatkoztunk rajta. Következő vasárnap újra megkérdeztem, de mindig ugyanazt a választ kaptam. Egy alkalommal találkoztam egy testvérrel, aki utat szervezett Medjugorjéba. Mondtam neki, hogy lefoglalok két helyet az útra, de még nem tudok biztosat mondani, előbb megbeszélem a férjemmel. Hazamentem, és megkérdeztem, lenne-e kedve Medjugorjéba utazni. Ő azonnal igent mondott!

Ferenc: Megszólalt bennem egy hang, hogy nekem oda el kell mennem. Erre tíz évet kellett várnom! Mentálisan és anyagilag is, hogy összejöjjön, hogy ide el akarjak jönni.

Nóra: Sírva fakadtam a boldogságtól! Azonnal intézkedtem, telefonáltam, nehogy meggondolja magát. Akkor még azt reméltem ettől az úttól, hogy a férjem ott gyónni és áldozni fog. Hogy Medjugorjéban leteszi a bűneit, és újjászületve megyünk haza. Kicsit csalódott voltam, mert külsőleg nem mutatkozott semmi. Nem ment el gyónni. Egyszer-kétszer megemlítettem, de nem akartam erőszakoskodni, nehogy többet ártsak, mint használjak. Biztosan teher voltam ott mellette. Néha még most is így érzek: én vagyok a szentfazék, ő meg aki utánam kullog. De ez egyébként nem így van nálunk, mert sok mindenben ő előttem jár. Szeretnék erényekben olyan gazdag lenni, mint ő. Azért így is szép emlékekkel mentünk haza Medjugorjéból.

Ferenc: Nagyon szép volt, de mégis üresnek éreztem. Valami hiányzott. Akkor ezt kaptam lélekben: „Akkor gyere el egyedül! Ne ragaszkodj annyira a párodhoz, hanem gyere el egyedül hozzám!"

Nóra: Volt egy kis plusz pénzem egy karácsonyi fizetésből, amiből gyorsan elkülönítettem egy részt erre a szándékra, helyet foglaltam az augusztusi útra a férjem számára. A márciusi szülinapján akartam ezzel meglepni, de nem tudtam addig várni, már karácsonyra oda kellett adnom neki ezt az ajándékot. Nagyon boldog volt. Akkor történt meg a nagy változás, hogy meggyónt.

Ferenc: Itt, Medjugorjében történt meg a szentgyónás. Tíz éve nem tettem ezt meg. Feloldozást kaptam, és megkönnyebbültem. De nagyon hiányzott a család. Egyedül voltam. Igaz, itt voltak a barátok, ismerősök, de nem volt itt a családom. Első alkalommal nem jutottam fel a Krizevacra, de megfogadtam, hogy én még oda felmegyek, amit meg is tettem. Amikor már lefelé jöttem megkönnyebbülve, egy házaspár jött velem szemben. Apuka, nyakában egy kisgyerekkel. A másik kezével pedig húzta a másik kisgyermeket. A nagypocakos felesége meg ballagott mögöttük. Akkor megszólalt bennem egy hang: „És a te gyerekeid hol vannak? Szeretném látni őket! Hozd el nekem őket!" Még aznap küldtem egy sms-t haza, hogy nekünk a gyerekekkel együtt kell visszajönnünk ide.

Nóra: Úgy jött haza, hogy repült, szárnyalt. Attól kezdve teljesen megváltozott az életünk. Korábban sem volt rossz férjem, mindig mindenben támaszom volt. Annak ellenére, hogy kicsik voltak a gyerekek, én mindig elmehettem lelkigyakorlatra, szentmisére, imacsoportba. Ő ilyenkor otthon mindig helytállt, gondoskodott a gyerekekről. Mindig is sokat segített a házimunkában. Mégis teljesen megváltozott az életünk, miután hazajött erről a második, egyedül megtett medjugorjei útjáról..

Ferenc: Igyekszem összeszedni magam. Le kell győznöm a lustaságomat. Igazából az Úr a fontos. Kapcsolatban vagyok az Úrral, beszélgetek Vele. A rózsafüzérre is rászoktam. Ülő munkát végzek, gép mellett dolgozom. Alátéteket fűzök fel, és ezek az alátétek szolgálnak szemekként. A rádióm is elromlott a műhelyben, úgy hogy csak a Mária Rádiót lehet rajta fogni. Így csak azt hallgatom. Nincsen más, nincs tam-tam zene. Csak a Mária Rádió szól.

Nóra: Most már egy hullámhosszon van a család.

Ferenc: És itt vagyunk Medjugorjéban, az egész család!

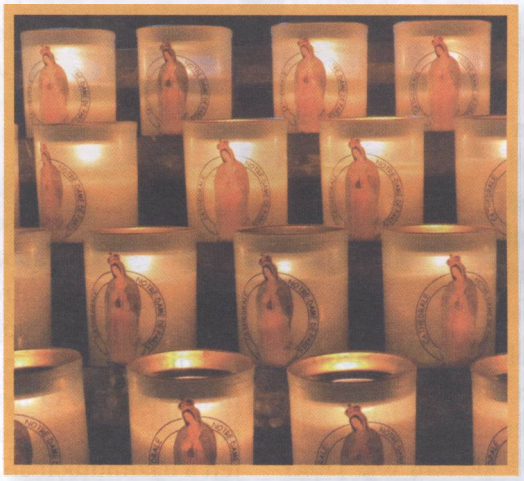
Nóra: Igen, most már az egész család itt van Medjugorjében. A két gyerek, papa, mama. Örülünk, hogy sikerült együtt visszajönnünk ide. Újból felajánlottuk családunkat a Szűzanyának!

Borbás Ferencné és férje
(A tanúságtétel Medjugorjéban készült.)

Vissza kell térni a Szentlélekhez!

Engedjük, hogy Boldog Elena Guerra néhány szava által lángra lobbantson minket a Szentlélek tüze. A következő idézetek a „Boldog Elena Guerra, Lucca gyöngye" című könyvből származnak (német nyelven megjelent: Renata Taddioli: Sel. Elena Guerra, die Perle aus Lucca. Die Frau des neuen Pfingsten und des Abendmahlssaales).

„Az ima nélkül olyanok vagyunk, mint a hajó vitorla és kormánylapát nélkül, mint egy város falak nélkül, mint egy kert virágok és gyümölcsök nélkül, mint kialudt lámpások, mint élettelen lelkek. Az imának kell a kulcsnak lennie, mely napunkat reggel megnyitja, majd este lezárja." (101. o.)

„Mindnyájunknak szüksége van a Szentlélekre: a bűnteleneknek azért, hogy ne vétkezzenek, a bűnösöknek azért, hogy megtérjenek, az igazaknak azért, hogy megőrizzék állhatatosságukat. Szükségük van rá a vakoknak, mert Ő a Fény, a gyengéknek, mert Ő a Támasz, a szomorúaknak, mert Ő a legjobb Vigasztaló. Szükségük van rá a didergőknek, mert Ő a Tűz, a szomjazóknak, mert Ő az Élő Forrás, a tévelygőknek, mert Ő a Vezető, aki segít legyőzni minden gonoszt. Szükségük van rá mindazoknak, akik vágyakoznak a Mennyország után, mert Ő szenteli meg a lelkeket. Különösen szüksége van rá a modern társadalomnak, hogy ne győzzék le a bűnök és vétkek." (105. o.)

„Az első keresztények csodálatosan erős hitre tettek szert, mert érezték az Utolsó vacsora termének isteni tüzét... A Szentlélek folytatni akarja bennünk a szeretet művét, mely az Utolsó vacsora termében kezdődött... A Szentlélek eljövetele nem volt múló jelenség. Igazi és valóságos jelenlétté alakult át, hiszen itt van közöttünk, nem kevésbé, mint Pünkösd napján az Utolsó vacsora termében, akkor is, ha érzékeink számára felfoghatatlan... Nem kell irigyelnünk az apostolokat és az első kereszténeket, csak úgy kell felkészülnünk, mint ahogyan ők tették, hogy jól fogadjuk a Szentlelket, ki eljön hozzánk, mint ahogyan egykor eljött az apostolokhoz. Pünkösd ünnepe nem csupán egyszerű emlékezés erre a nagy titokra, hiszen a Szentlélek, aki látható formában szállt le az ősegyházra, most is leszáll a hívőkre láthatatlanul, hogy szívükben lángra lobbantsa az isteni szeretet tüzét." (103-104. o.)

„A Szentlélek a te igazi életed, és nélküle nem vagy képes jót cselekedni. A Szentlélek az, ki szent gondolatokat sugalmaz, és szent érzéseket ébreszt szívedben. A Szentlélek az, ki akaratodat a Jó felé fordítja, Ő az, ki melletted áll szenvedésedben és fáradságodban, és ki megvilágosít kétségeid közepette..." (106. o.)

„Szükség van arra, hogy a Szentlélek az új embert alakítsa bennünk. Azért kell hozzá könyörögnünk, hogy részesítsen minket ebben a kegyelemben. A Szentlélek nélkül mindig ugyanazok maradunk." (104. o.)

„Gondolj arra, hogy szívesen időzöm barátaimmal, és ahol lakom, ott csendet és nyugalmat kívánok. Ha akarod, hogy a szívedben lakozzak, szabadítsd meg azt előbb minden erőszaktól és zajtól... Csak azután mondd: »Jöjj!«, és én azt válaszolom: »Látod, már jövök is.«" (108. o.)

„Gyakran kérem Istentől a Jó Lelket, az Ő Lelkét. Ő átnyújtja nekem, mert odaígérte mindenkinek, ki kéri azt. De miért nem hagyom aztán uralkodni magamban?" (109. o.)

„A Szentlélek hozzásiet ahhoz, ki érte könyörög, mint egy anya, mikor hallja gyermekei sikolyát." (109. o.)

„Ó Jézus, hozzád imádkozom, hogy hadd szülessek újjá. Hozzád könyörgök, hogy újra keresztelj meg, Véredbe merítve engem, belém lehelve Lelkedet." (107. o.)

„Bízd magad Istenre, add át magad a Szentléleknek, légy szent, minden más balgaság!" (60. o.)

Írásaiban refrénként cseng:

„Vissza kell térni a Szentlélekhez,
hogy a Szentlélek visszatérjen hozzánk."

Boldog Elena Guerra

A tudomány mutasson rá Istenre!

II/1. rész

»*Isten a világot saját dicsőségére teremtette*« (Katekizmus 293), mert ki akarta nyilvánítani és közölni akarta a maga jóságát, igazságát és szépségét. A teremtés végső célja az, hogy Krisztusban Isten legyen „*minden mindenben*" (1Kor 15,28), a maga dicsőségére és a mi boldogságunkra. „*Isten dicsősége az élő ember, s az ember élete Isten látása.*" (Szent Iréneusz)

A Biblia azt írja: „*Isten megáldotta őket, Isten szólt hozzájuk: Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be* ***a földet*** *és* ***vonjátok uralmatok alá****. Uralkodjatok a tenger halai, az ég madarai és minden állat fölött, amely a földön mozog.*" (Ter 1,28)

A tudomány története szerintem itt kezdődött. Az ember kutatni kezdte a természetet, miközben dicsőítette Istent, amikor hasznos eredmény született, amelyet, mint jó gyümölcsöt, átadhatott az embertársának. De az első bűn mindent megváltoztatott: az értelem elhomályosult és az akarat rosszra hajló lett.

Az ember nem látta meg többé a rendezett világban az Istent, és ha meg is látta, sok esetben letagadta. Ha valahol egy csodás gyógyulás történik, akkor „ismeretlen okokról" beszélnek, de nem ismerik el a természetfeletti eredetet.

Így vált a tudomány kizárólag az embert megdicsőítő ateizmus fellegvárává, a kommunisták legfőbb fegyverévé, vagyis: Isten tagadóvá! „*...**egymást dicsőítitek**, de azt a **dicsőséget**, amely **az Istentől való, nem keresitek?***" – mondta **Jézus** (Jn 5,42-44). Ezt a mondását én nemcsak a farizeusokra, hanem akár a tudomány művelőire is vonatkoztathatnám.

A **hívő tudósok** azonban mégis másképp gondolkodnak, például:

Ernest Rutherford, Nobel-díjas és a radioaktivitás felfedezője: „Azok az emberek, akik nem tudományos munkát végeznek, abban a félreértésben élnek, hogy a tudósnak széles körű ismeretei következtében vallástalannak kell lennie; ellenkezőleg, a mi munkánk Istenhez közelebb visz bennünket."

A materialista felfogás szerint a tudomány tárgya az anyag, amely tudatunktól független, „örökké" létező objektív valóság. A hívő ember szerint: Isten és az általa teremtett világ, az összes szellemi lénnyel együtt tudatunktól függetlenül létezik. Ebből az következik, hogy az Istenben hívő eleve több összefüggést lát és vizsgál, mint a materialista. Például:

A **pszichiáterek** sokat foglalkoznak a drogosokkal. A **sok pénzből** végzett gyógyítás 'tartós' gyógyulási aránya **néhány százalékra** tehető. Az egymásnak írt szakirodalmukban nem található meg az olasz Elvira (Medjugorje) nővér munkássága, akinek a tartós gyógyulási statisztikája **meghaladja a nyolcvan százalékot**. A világon már több mint ötven házukban gyógyulnak a fiatalok az ima, a kemény munka, az egymás iránt viselt felelősség, a szeretet, a hit által, és mindez tv, rádió, film, gyógyszer nélküli közösségi élet alapján, **önerőből, anyagi támogatás nélkül, ingyen!**

Az **Istennel** való kapcsolat **helyreállítása** közben a **Gonosszal** való kapcsolat **megszűnik**! Ez a gyógyítás lényege, melyet „tudományos" alapon nem lehet megérteni, mert Isten és a Gonosz működése hiányzik a pszichiátriai tudományból!

A tudomány tehát maradjon tudomány, mint olyan fa melyet Isten tart életben. Ne tagadjuk az életben-tartóját! A tudomány feladata továbbra is az objektív tények vizsgálata, s a nyitott kérdésekben a további tudományos bizonyítékok keresése. A hitnek és a tudománynak egy a forrása: a Teremtő Isten! Nem szabad szembeállítani a hitet a tudománnyal.

Ide mellékelem egy közgazdász Papanek Gábor meglátását: „A tudomány képviselői nem hagyhatják figyelmen kívül tudásunk korlátait, a sok nyitott kérdést, s nem nézhetik le azokat, akik a nyitott kérdésekben a vallás tanítását fogadják el. De a vallás hívei se követelhetik, hogy a tudomány hallgassa el azokat a felismeréseit, amelyek valamely vallási tézissel szemben állónak látszanak. Mindkét oldalnak el kell fogadnia, hogy a tudás gyakran a tézis – antitézis – szintézis folyamatai mentén fejlődik. Az elmúlt évtizedekben (talán évszázadokban) hozzászoktunk ugyanis ahhoz, hogy a tudomány képviselői mindent tudókként tetszelegnek, ezért nem ártana, ha elismernék, hogy a múltban a tudomány képviselői számos esetben tévedtek, a hívőknek viszont igazuk volt. Persze a hívők se feledhetik az önkritikát."

Dr. Hergár Győző
a műszaki tudomány kandidátusa

— FOLYTATJUK! —

Egy szegény ember jövendölése az utolsó időkről

Sepp Wudy, a frischwinkeli béres

Sepp Wudy valószínűleg írástudatlan volt. A gazdája írta le, amit mondott a jövendő dolgokról. Az emberek sok mindent kérdeztek tőle. Minden beteljesült, amit mondott.

A frischwinkeli (cseh-német határnál) gazdának **az első világháború előtt** (1910) volt egy bérese, akit **Sepp Wudynak** hívtak, és aki a jövőbe látott. Nemcsak a közeljövőben bekövetkező eseményeket látta előre, hanem különös dolgokat mondott a távolabbi jövőről is. Ezeket a gazda lejegyezte a naptárába. Sepp nem sokat beszélt, csak akkor, ha kérdezték, ezért a gazda csak a kérdéseire kapott válaszokból értesült néhány dologról. Ez áll a naptárban:

Amikor Seppnek be kellett vonulnia, azt mondta, hogy nem fog visszajönni, mert jégben és hóban fog meghalni. (Valóban az első világháborúban a Dolomitokban esett el.)

Azt mondta, hogy: „Ez nem az utolsó háború, mert **nemsokára még egy lesz**, és csak azután **jön az utolsó**. Az egyik retteneteseb lesz, mint a másik."

Így szólt: „Ha te megéred azokat az időket, akkoriban nézheted majd a bécsi unokatestvéredet a saját szobádból, és ha gyorsan szükséged lesz rá, egyetlen óra alatt nálad lehet.

A Cseh-erdőt egyszer majd felégetik, mint egy szalmacsomót.

Ne fuss el onnan, amikor a szürke madarak (repülők) repülnek, mert máshol még borzasztóbb lesz.

A Vég felé tartunk, és az már elkezdődött. Utána megint olyan lesz, mint évszázadokkal ezelőtt. Így lesznek az emberek visszavetve, és így fizetnek meg az önteltségükért.

Előtted lesz az étel, és **nem lesz szabad megenned**, mert a halálodat okozza, és ott lesz a víz, és **nem lesz szabad meginnod**, mert az is a halálodat okozza. Az Osser hegyből ered még egy forrás, abból ihatsz.

A **levegő, mint méreg** maródik be a bőrbe. Minden ruhádat vedd fel, és még az orrod hegye se látszszon ki.

Ülj be egy lyukba, és várj, míg mindennek vége lesz, mert nem tart sokáig. Vagy keress magadnak egy barlangot a hegyekben.

Amikor a hajad kihull, akkor utolért téged.

Végy egy **borókabogyót** a szádba, mert az segít, és **ne igyál tejet** nyolc hétig.*

Rossz lesz, és a később születetteknek újból meg kell tanulniuk **írni és olvasni**.

Mindennek az lesz az oka, hogy az emberek nem ismerik fel többé az ördögöt, mert szép ruhát vesz magára, és mindent megígér nekik.

Amikor az Uhmanndl (uhu bagoly) nem kiált többé, és a nyulak a házakhoz jönnek, és ott összeesnek, akkor **menj el a víztől** és ne kaszálj füvet.

Akkor nem lesz többé határ Bajorország irányában, de hogy te akkor hol leszel, azt nem tudom megmondani.

De mit is mondok! Ez már nem rád vonatkozik. De mondd meg a gyermekeidnek és az **unokáidnak, mert nekik lesz ezzel dolguk**, és ők élik át a végén ezt az egész történetet.

Az embereket sem értem, hogy egyre rosszabbak és istentelenebbek lesznek, és így ennek meg kell történnie, és amint megmondtam, újból olyan lesz (az élet), mint évszázadokkal ezelőtt.

Még több dolgot láttam, de nem tudom felfogni és elmondani.

A hit helyzete egyre rosszabb, és mindent elferdítenek. Senki sem ismeri már ki magát. A vezetők már egyáltalán nem hisznek, a kisemberek tévelygnek.

A templomokban tánczenét játszanak, és a lelkészek velük együtt énekelnek. Még táncolnak is, de kint egy jel jelenik meg az égen, amely a nagy vész kezdetét jelzi.

Észak felé fény lesz látható, amilyent még senki sem látott, és azután mindenütt felgyúl a tűz.

Menj Bajorországba, mert ott Szűz Mária palástját az emberekre terítette, de ott is minden a feje tetejére áll majd.

Minden bekövetkezik, amit Stromberger mondott, de ő vagy nem mondott el mindent, vagy ti nem értettétek meg. Mert sokkal rosszabb lesz a helyzet.

Gazda, mondd meg a gyermekeidnek, hogy fussanak a hegyekbe, amikor a fegyverek megszólalnak. Én csak egy béres vagyok, és nem tudom, hogy ezek a dolgok honnan jönnek bennem, de azt tudom, hogy egyszer valóra válnak."

Paul Friedl (1902-1989):
„Jövendölések a bajor-cseh térségből"

(*Hans Watzlik* közlése alapján)

Utószó: A lejegyzett szövegből kiderül, hogy Sepp hívő ember volt, és elítélte a növekvő gonoszságot és istentelenséget. A harmadik világháborúról szóló jövendölések pedig egy atomháború vagy vegyi háború képét vetítik előre. (* Az atomháborúban a könnyű izotópok feleződnek, és néhány hét alatt elveszítik egészségre káros hatásukat.)

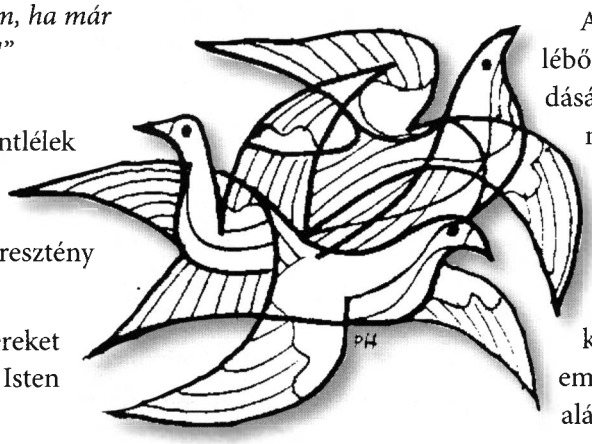
Kezdetben van a Szentlélek tüze

Mikor Mózesnek az égő csipkebokorban megjelent Isten, hatalmába kerítette az Úr szeretetének tüze.

Jézus a következő szavakkal foglalta össze küldetését:

„Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre; s mennyire szeretném, ha már fellobbanna!"
(Lk 12,49)

Pünkösdkor a Szentlélek *„lángnyelvek"* (ApCsel 2,3) formájában szállt le az imára összegyűlt keresztény közösségre.

Attól kezdve az embereket új módon ragadta meg Isten szeretetének tüze.

A kereszténység gyors terjedésnek indult.

„[...] és gyarapodott [az Egyház], az Úr félelmében járt, s telve volt a Szentlélek vigasztalásával."
(ApCsel 9,31)

A Szentlélek akkoriban és ma is megérintette az emberek szívét. Vágyat keltett bennük az élő Isten iránt. Belső fényt ajándékoz, és lehetővé teszi, hogy felismerjük Jézus Krisztust, mint megváltót és megmentőt. Mindig eltölti az embereket szeretettel. Fellelkesít és „égő" kívánságot gyújt az emberekben, hogy továbbadják az Evangéliumot. Röviden: a Szentlélek az evangelizáció belső motorja.

Mint egykoron Elena nővér, mi is az „emeleti terembe" való visszatérésre hívunk, hogy együtt élhessük meg az Eukarisztiát és a Pünkösdöt!

Az Egyház az Eukarisztia vételéből és a Szentlélek állandó kiáradásából táplálkozik, minden erényével, adományával, karizmájával és gyümölcsével együtt.

Bár ma is sok hívő veszi magához az Eucharisztiát – éppúgy, mint Boldog Elena korában –, de a Szentáldozás az embereket többé nem, vagy legalábbis túlságosan kevéssé változtatja meg.

Mindenhol, ahol hiányzik a Pünkösd közösségi és egyéni tapasztalata, a Szentáldozás elveszíti azt az erőt, amely megváltoztatná szívünket.

A tűzzel, egy szerető, égő szívvel kezdődik minden ma is. Gabrielle Bossis írja:

„Semmi sem ég anélkül, hogy ne érintkezne a tűzzel."

Leo Tanner

"Ha életszentségtek felül nem múlja az írástudókét és a farizeusokét, nem juttok be a mennyek országába" (Mt 5,20)

Mi lehet az a romlottság, ami ennyire akadályozza Isten Országát?

Ez egy olyan életforma, olyan gondolkodás, ami pontosan ellentéte a szeretetre épített életnek. A farizeus figyelme önmagára irányul – a tanítványé Jézusra.

A farizeus számon tartja saját erényeit, másokkal igyekszik észre vétetni, mások előtt mindig emelkedni akar, – a tanítvány egyre jobban látja gyengeségeit, látja, hogy egyedül Isten jósága hoz benne létre minden jót, ezért erényeit igyekszik elrejteni és eltitkolni.

A farizeus jogosnak érzi az örök életet, úgy gondolja, hogy a vallási törvények megtartásával „megdolgozott" érte, kijár neki – a tanítvány egyre jobban látja méltatlanságát Jézus barátságára, és az örök életre, ezért mindig hálatelt szívvel mond köszönetet Istennek az irgalmáért:

- *Tudom-e hogy nem a törvény megtartása üdvözít, hanem Isten kegyelme (Jézus keresztáldozata), amely a szerető szívbe árad?*
- *Nincs-e bennem kevélység erényeim és jóságom miatt?*
- *Nem vetem-e meg a bűnösöket, a hitben tudatlanokat?*
- *Nincs-e bennem hatalmaskodás, erőszakosság?*
- *Keresem-e az emberek dicséretét? Vágyakozom-e, hogy észrevegyék jótetteimet?*
- *Tudom-e hogy bármi jót teszek, az mind Isten kegyelmének működése bennem?*
- *Nem vagyok-e féltékeny, irigy arra, akit nálam jobbnak, szentebbnek tartanak?*
- *Tudom-e, hogy az Örök boldogság olyan nagy ajándék, amit soha nem tudok kiérdemelni, hanem csak elfogadni Isten jóságából? Keresem-e saját dicsőségemet?*

(N.N.)

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Lépjünk be a hit kapuján... 3
K. I.: Mária, a hit példaképe (II/1. rész) 4
Mirjana Dragicevic: Medjugorje (II/1. rész) 7
fra Ljubo Kurtović: Az imádság létszükséglet ... 10
Borbás Ferencné és férje: A Szűzanya visszahozta a férjemet 12
Boldog Elena Guerra: Vissza kell térni a Szentlélekhez! 14
Dr. Hergár Győző: A tudomány mutasson rá Istenre! (II/1. rész) 15
Paul Friedl: Egy szegény ember jövendölése 16
Leo Tanner: Kezdetben van a Szentlélek tüze 17

Szerkesztői üzenetek

- Október 1-én, hétfőn este 6 órakor a **Szentlélek szeminárium**, október 3-án, szerdán este 6 órakor kezdődik a **Gyógyító szeminárium** az Emmausz Házban (1146 Bp., Thököly út 120.). Jelentkezni a 06-1-222-5306 telefonszámon (H-Cs: 10-16-ig), illetve személyesen lehet.
- A **Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás XXI. Országos Találkozója** "**Az Ige gyógyító erejében**" címmel **2012. szeptember 15-én** lesz **Szegeden** az Újszegedi Sportcsarnokban. A találkozón **Damian Stayne** szolgál. Részletes program a **www.mkkm.hu** honlapon.
- Új könyv: **P. Baldauf: A sötétség három napja** (700.-Ft).

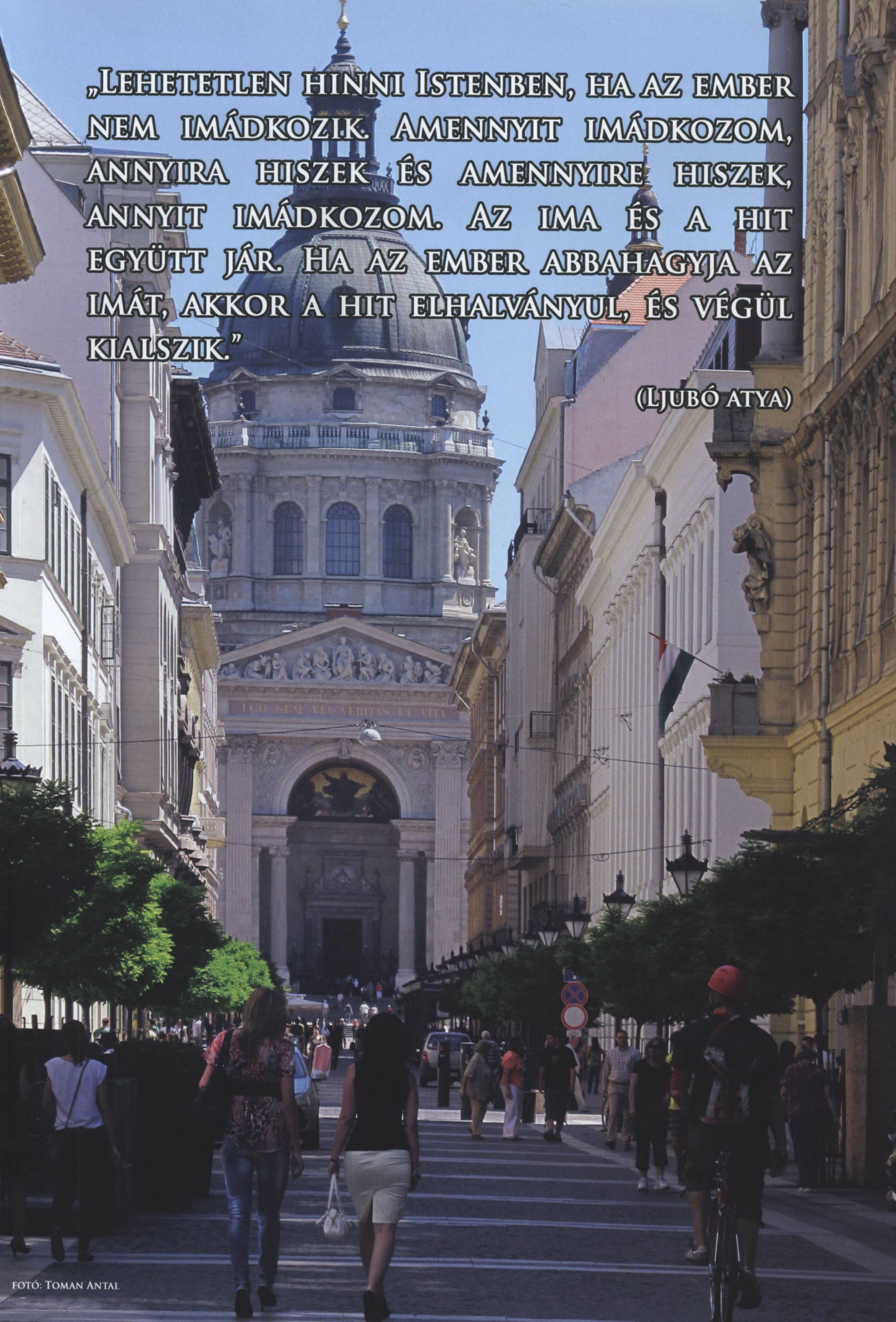
Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Az újságban látható grafikákat (5. és 17. oldal) **Fr. Philippus Philippus, OFM Cap** készítette.

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu, katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink: MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Lehetetlen hinni Istenben, ha az ember nem imádkozik. Amennyit imádkozom, annyira hiszek és amennyire hiszek, annyit imádkozom. Az ima és a hit együtt jár. Ha az ember abbahagyja az imát, akkor a hit elhalványul, és végül kialszik."

(Ljubó atya)

fotó: Toman Antal

„Mária által az új élet, az eljövendő mennyország tárult fel az ember előtt. Mária az ő igenjével kinyitotta a mennyország ajtaját, hogy rajta keresztül eljöhetett a Megváltó, aki bevezethet majd minket a mennyei dicsőségbe."

(Mária Basilea anya)

200.-Ft

FOTÓ: TEIMEL ÉVA